

בכסף. רק ששם הרבה פעמים בכיתי בלבי על שאני לא יכול לעזור. מישררדיהפנים, לעומת זאת, הוא בכל הארץ. זה גם עיסוק במישור הפוליטי. גם פה צריך כסף, אבל יש הבדל אם אתה אומר שאין כסף לראש עירייה או לנצרך. יותר כוח במישררדי הפנים? אני לא יודע. אני לא יכול לשפוט אם הייתי שרפנים טוב, או בכלל שר טוב. במישררדיהפנים היה לי

אחרי התקופה הארוכה הזאת טסנו ארצה באווירונייים. עברנו תחנות כמו נירובי, חטום, ועוד. לנו באוניות, לא בבתי-מלון. 5 בדצמבר 1940 הגעתי ארצה. נחתנו בכינרת. אני זוכר עוד את הי רושם הראשון. נכנסתי לחנות הראשון נה בטבריה, כדי לפרוט חמש לירות. הסתכל עליי בעלחנות ואמר: 'למי יש בטבריה חמש לירות לפרוט?' רק

„הטעות הגדולה ביותר שלי היתה שחשבתי בזמנו כי הממשלה הזאת והכנסת הזאת לא יחזיקו מעמד!“

מזל — היה לי מנכ"ל טוב: חיים קוברסקי. זה לא נכון שהייתי שרעל, ושהשארתי הכל למנכ"לים. את זה אומרים מי שלא אוהבים אותי — הם אומרים ככה. אוי ואבוי אם השר הוא המוכר של המנכ"ל. שר צריך לקבוע מדיניות; אם כבר הצלית את העניין הזה, אז נכון גם שתמיד — לא משנה איזה שר הייתי — התעסקתי בענייני עמישר אל בעולם: גם בונדס, גם לייצג את המדינה. העובדה שאני רוכר שפות — צרפתית, גרמנית, לטינית, יידיש, אנגלית, יוונית, ספרדית, פורטוגלית ועב רית — עושה אותי רבתיכליתי. זה גם קצת מסוכר: חשבונות אני עושה בגרמנית, גם ביטיים פילר

בתחנת האוטובוסים מצאו די כסף לפרוט לי. משם סעתי לכפרהנער ליר כפר חסידים, ומשם עברתי לתל-אביב ונעתי שיתי מורה, עד שעברתי לפוליטיקה.

פיתאום קמה מדינה!

ב-1951 אני בממשלה: הייתי שר הבריאות (עד 1952), אחריכך שר הרוואר (עד 1958), אחריכך שרהסעד (עד 1970), שרהפנים (עד 1977), שר הפנים והמיטרה (עד 1984), ושר הרמות עד היום.

„במישררדיהדואר הייתי צריך להיאבק, אמרתי לפקידים: לא מספיק חיוג ישיר — צריך גם חיוג ישיר!“

סופיים. ביטיים עממיים — בידישי. ביטיים פוליטיים — באנגלית. אז כמו שסיפרתי — תמיד גם התעסקתי עם זה. את זה השונאים שלי לא מפיצים. אני יודע שיש כלפי שינאה במיפ לגה. היא מאורגנת. בפוליטיקה, זה חלק מהעניין. לארגן שינאה. אני לא, אני לא יודע לארגן שינאה. אומרים שגדולה שינאת-שונא מאהבת-איר הב..."

קשה לי לומר איזה תפקיד אהבתי ביותר. תני לי לחשוב — מישררדיה פנים! במישררדיהדואר הייתי צריך להי אבק. אני הכנסתי את החיוג הישיר והייתי צריך להסביר לפקידים שלא מספיק חיוג ישיר — צריך גם חיוג ישיר". זה מישרר שאם יש לך די כסף — אתה יכול לעשות, ואם אין — אז לא. גם במישררדיהסעד זה תלוי מאד

מופיעים (מימין) אחי אשתו וסבה. נציגים למישפחת סלונים מחברון. שחלק ממנה נרצחו בתרפ"ט. התצ- לום המישפחתי, במסגרת העתיקה הוא מ-1912.

להיפרד ממקומי בממשלה. זה לא נכון מה שאומרים — שניצלתי את חברותי בממשלה לחיים טובים, ושאני בכלל אוהב חיים טובים. והו שקר גם שאין לו רגליים!

חדריהעט אוהבים לכתוב עליי שאני „מרדושן עונג“, כי יש לי כמה קילר גרמים עורפים, אבל אני עובד נונ סטופ. תשאלתי את אסתר המוכירה, את מי שאת רוצה! אני קם כל יום ב-6 בבוקר, עושה טלפונים, קורא את עיתוני-הבוקר, מגיע למישרר ב-8 וחצי או רבע ל-9, ויוצא ממנו בסוף היום — ב-3:40. אם יש כנסת — אני הולך לשם. אחרי זה אני קורא, ולא הולך לישון מבלי שאסתכל בפרק המישיניות. לצערי, אין לי זמן לתחביבים אחרים. אני מדבר בידישי על פרשת-השבוע, פעם בשבוע ברדיו.

עכשיו אכהן בועדת חוקי-בטיחותן של הכנסת במקום המר. אהיה בכנסת, אקריש זמן לתפקיד החדש שלי — הנשיא העולמי של אגודת-המיזרחי, אולי אהיה יותר זמן בבית. אני מעוניין שיווצר לי דימוי של אדם שנרדק לכיסא. כבר נוצר זה ממש טיפשי, אבל כן, אני יודע את זה.

המישפחה של ריבקה יוסף בורג מונה התלויה במקום של כבוד בסלון ביתו. בתמונה

ראשהרשימה. ב-1977 אני הוא זה שעברתי וקיבלתי 12 מנדטים: לכן, מרוע לא לוקוף זאת לזכותי? עכשיו, היו כאן כמה דברים שלא היה בידי למנוע אותם, בעיקר מבט מגיפת הפילוגים. לא יכולתי להתגבר עליהם. היה הפילוג של אהרון אבר חצירא עם תמ"י, על רקע עדתי, והיה הפילוג על רקע קיצוניות לאומית. אפילו את הרב (אליעזר) וולדמן מקרית-ארבע למיפלה לא דתית, כמו זאת של — מה שמו? רפול — התחיה. בשבוע הבא אודיע על התפטרותי. נכון שאני עדיין מדבר על עצמי כשר כלשונו הווה. בסדר, כל דבר שהוא הווה הופך באיזה שהוא שלב לעבר.

אני מניח שאשאר אותו האדם. 60 שנים אני מניח תפילין. כזה שוסדכר לא ישתנה: לאדם דתי זה דבר מאוד יציב וחשוב. יש על כך פיתגם נפלא: „אנשו מה תראו ותעיינו, העבר אין והעתיד עדיין וההווה כהרעיון, אסכין, דאג מניין?“ את ההישג הגדול ביותר הייתי רוצה שיוכרו לי? שיוכרו אותי כמי שהציל בני-אדם ובנה מוסדות-חינוך דתיים, ככל התפקידים בהם כיהנתי.

